

[Arne Bjerregaard]

sis med hensyn til adoptionsformidling, så enkeltpersoner i større udstrækning får mulighed for at formidle adoption. Det er jo efterhånden kun ganske få, der formidler adoption, og det bevirker, at det bliver bestemte institutioner, som sørger for dette, og det koster efterhånden 30.000-50.000 kr. i omkostninger at adoptere et barn for at få dette barn gennem disse institutioner. Nogle private kan gøre det betydelig billigere, mellem 10.000 kr. og 15.000 kr. med den samme garanti, den samme sikkerhed, og jeg har kendskab til i al fald en enkelt person, som har haft mulighed for at være adoptionsformidler og har formidlet adoptioner, som har fået særdeles heldigt udfald til gavn og glæde for såvel adoptivforældrene som børnene. Og så er det, jeg spørger: er der da ikke mulighed for, når der nu er så mange, der ønsker at adoptere børn, at udvide adoptionsformidlingskredsen, sådan at der er flere, der får lov til det, og at rent private personer også får lov til at formidle adoption i større udstrækning, end tilfældet er i øjeblikket?

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Her ved afslutningen af debatten vil jeg gerne sige tak for det initiativ, der er taget, og for den måde, hvorpå debatten er ført. Man kan jo altid diskutere, under hvilken form man skal fremdrage problemer, søge deres løsning, give sit besyv med. Jeg synes egentlig, jeg må sige, når jeg tænker på de synspunkter, der er bragt frem af de forskellige ordførere, at man her har fundet den rigtige form. Jeg synes, det er velgørende at få en debat her i folketinget, hvor man ikke skeler til forskellige ting med hensyn til hævning af egne standpunkter o.lign., men hvor jeg har indtryk af, at der hos samtlige ordførere og deltagere i debatten har været et klart ønske om både at få afdækket problemerne og søge fordomsfrit at se på, om man kunne løse de problemer, der er, uden at skade på de områder, hvor man gerne ville have en sikkerhed gennem de nuværende regler. Samtidig synes jeg, der har været en forståelse for dem, der skal træffe afgørelserne i sagerne, en meget vanskelig opgave, som det undertiden er for dem. Jeg vil gerne sige til fru Aase Olesen, der – og andre var inde på det samme – nævnte muligheden for at få en drøftelse med de pågældende, med adop-

tionsnævn og måske repræsentanter for samrådene, at det ser jeg meget gerne.

Jeg skal derfor også ganske undlade at svare på konkrete spørgsmål, der har været fremme i dag. Jeg tror, de egner sig bedre til en nærmere undersøgelse og nogle af dem også til, at de, der har truffet afgørelsen, selv kan fortælle hvorfor. Om det så skal være en konference af en betydelig størrelse eller vi skal finde frem til, at retsudvalgets medlemmer mødes med de personer, jeg nævnte, der står for de egentlige afgørelser i sagen, kan jo drøftes nærmere i retsudvalget. Jeg ser måske helst en noget mindre konference, hvor der bliver lejlighed til at gå ind i drøftelsen, end en større, men jeg håber, at retsudvalget vil tage spørgsmålet op, sådan at vi kan finde en form.

Inden da – har jeg forstået på alle – er man endog særdeles villig til at se på de problemer, der har været fremdraget, dels oprindeligt af ordføreren for forslagsstillerne, dels af ordførerne og endelig også af mig selv i det svar, jeg gav på forespørgslen.

Vi kan vel samle disse problemer i spørgsmålet om, hvorvidt man overhovedet skal have en undersøgelse, en godkendelse af adoptivforældre. Det har jeg selv i mit svar fremdraget flere grunde til. Må jeg fremhæve som det væsentlige, at jeg mener, man skylder børnene at foretage en undersøgelse af forældrene. Så kan man sige: ja men børn, der er født af de forældre, de vokser op hos, har jo ikke haft den samme chance, ved at deres forældre blev gjort til genstand for en undersøgelse. Nej, det har de ikke, og sådan håber jeg heller ikke det skal blive, at man skal undersøge forældrene, før de får lov til at få børn; sådan håber jeg aldrig, det bliver, men de to ting kan heller ikke sammenlignes. Der er grunde til, synes jeg, at man må sige: vi må se på, at det er børn, som samfundet har et ansvar for. I det øjeblik man medvirker til en adoption, har vi et ansvar for disse børn, og derfor må vi sikre os imod, at de kommer ud i noget forkert hos de pågældende forældre.

Men så kan man dernæst sige: hvor langt behøver man at gå? Behøver man at gå så langt, at man fjerner sig langt fra det, almindelige forældre står for i forhold til deres børn? Bør man stille overordentlig specielle krav til adoptivforældre? Det mener jeg for så vidt ikke, for det er meget, meget vanske-